सुराणामसुराणाञ्च सदसि ब्रह्मणो यथा। तेषाञ्चित्राः कथास्तत्र प्रवृत्ताः सत्समागमे।
यदूनां पार्थिवानाञ्च केशवस्योपशृण्वतः। एतस्मिन्नन्तरे वायुर्व्वैवा मेघरवोद्धुतः।
तुमुलं दुर्द्दिनं चासीत्सविद्युत्स्तनयित्नुमत्। तद्दुर्द्दिनतलं भित्त्वा नारदः प्रत्यदृश्यत।
संवेष्टितजटाभारो वीणासक्तेन बाहुना। स पपात नरेन्द्राणां मध्ये पावकसन्निभः। ९९१
नारदोऽग्निशिखाकारः श्रीमाञ्छक्रसखो मुनिः। तस्मिन् निपतिते भूमौ नारदे मुनिपुङ्गवे।
तदद्भुतमहामेघं व्यपाक्रष्यत दुर्द्दिनं। सोऽवगाह्य नरेन्द्राणां मध्यं सागरसन्निभं।
आसनस्थं यदुश्रेष्ठमुवाच मुनिरव्ययं। आश्चर्य्यः खलु देवानामेकस्त्वं पुरुषोत्तम।
धन्यश्चासि महाबाहो लोके नान्योऽस्ति कश्चन। एवमुक्तः स्मितं कृत्वा प्रत्युवाच मुनिं प्रभुः।
आश्चर्य्यश्चैव धन्यश्च दक्षिणाभिः सहेत्यहं। एवमुक्तो मुनिश्रेष्ठः प्राह मध्ये महीक्षितां। ९९५
कृष्ण पर्य्याप्तवाक्योऽस्मि गमिष्यामि यथागतं। तं प्रस्थितमभिप्रेक्ष्य पार्थिवाः प्राञ्जरीश्वरं।
गुह्यं मन्त्रमजानन्तो वचनं नारदेरितं। आश्चर्य्यमित्यभिहिते धन्योऽसीति च माधव।
दक्षिणाभिः सहेत्येवं प्रत्युक्तेपि च नारदे। किमेतन्नाभिजानीमो दिव्यं मन्त्रपदं महत्।
यदि श्राव्यमिदं कृष्ण श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः। तानुवाच ततः कृष्णः सर्व्वान् पार्थिवपुङ्गवान्।
श्रोतव्यं नारदस्त्वेष द्विजो वः कथयिष्यति। ब्रूहि नारद तत्त्वार्थं श्राव्यन्तां पृथिवीक्षितः। ९९९
यत्त्वयाऽभिहितं वाक्यं मया च प्रतिभाषितं। स पीठे काञ्चने शुभ्रे सुपविष्टः सुलङ्कृते।
प्रभवन्तस्य वाक्यस्य प्रवक्तुमुपचक्रमे।
॥ नारद उवाच ॥ श्रूयतां भो नृपश्रेष्ठा यावन्तः स्थ समागताः। अस्य प्रश्नस्य महतो यथा पारमहङ्गतः।
अहं कदाचिद्गङ्गायास्तीरे विषवणातिथिः। चराम्येकः क्षपापाये दृश्यमाने दिवाकरे।
अपश्यं गिरिकूटाभं कपालद्वयदेहिनं। क्रोशमण्डलविस्तारं ताव द्विगुणमायतं। ९९२५
चतुश्चरणसुश्लिष्टं क्लिन्नं शैवलपङ्किलं। मम वीणाकृतिं कूर्म्मं गजचर्म्मचयोपमं।
सोऽहं तं पाणिना स्पृष्ट्वा प्रोक्तवान् जलचारिणं। त्वमाश्चर्य्यशरीरोऽसि कूर्म्म धन्योऽसि मे मतः।
यस्त्वमेवमभेद्याभ्यां कपालाभ्यां समावृतः। तोये चरसि निःशङ्कः कञ्चिदन्यमचिन्तयन्।
स मामुवाचाम्बुचरः कूर्म्मो मानुषवत् स्वयं। किमाश्चर्य्यं मयि विभो धन्यश्चाहं कथं मुने।
गङ्गेयं निम्नगा धन्या किमाश्चर्य्यमतः परं। यत्राहमिव सत्त्वानि चरन्त्यायुतशो द्विज। ९९३
सोऽहं कुतूहलाविष्टो नदीं गङ्गामुपस्थितः। धन्याऽसि त्वं सरिच्छ्रेष्ठे नित्यमाश्चर्य्यभूषिता।
या त्वमेवं महादेहैः श्वापदैरुपशोभिता। ह्रदिनी सागरं यासि रक्षन्ती तापसालयान्।
एवमुक्ता ततो गङ्गा रूपिणी प्रत्यभाषत। नारदं देवगन्धर्व्वं शक्रस्य दयितं द्विजं।
मा मैवं देवगन्धर्व्व संग्रामकलहप्रिय। नाहं धन्या द्विजश्रेष्ठ नाप्याश्चर्य्योपशोभिता।
तव सत्ये निविष्टस्य वाक्यं माम्प्रति बाधते। लोकाश्चर्य्यकरो लोके धन्यश्चैवार्णवो द्विज। ९९२५
यत्राहमिव विस्तीर्णाः शतशो यान्ति निम्नगाः। सोऽहं त्रिपथगा वाक्यं श्रुत्वाऽर्णवमुपस्थितः।